

„— Разберете че е забранено! . . . Карантина има! Хайде госпожо, вървете си! Махайте се по-скоро!

„— Не бждете толкова грубъ, Господине! . . . Ще си отида, разбрахъ . . . — каза жена ми и като кимна съ глава се отдалечи. Погледнахъ къмъ прозореца, за да видя кой бѣше тоя изпълнителенъ човѣкъ, който имаше властъ дори да вика: — Махайте се! Той е единъ отъ лѣкаритѣ. . . Възпитанието му е добро. — Той може да бжде на гарата — каруцаръ.

„Раздѣлихъ се съ жена си и се върнахъ силно разстроенъ въ стаята си. Главата ме боли, гърдитѣ сжщо. . . Азъ не трѣбваше да отивамъ вънъ на чистъ въздухъ. . . не трѣбваше да се виждамъ съ жена си. . . Лѣкартъ, който ужъ знае да цѣри душитѣ и ранитѣ на болнитѣ се е превърналъ на жестокъ палачъ. . . Поне за мигъ ние не можемъ да носимъ човѣшки образъ, жестоки сме като сжщински зѣфрове. . .

„Не може да се пише. Азъ страдамъ и може би, нѣма да заживѣя отново. . . може би, това бѣше последното ни виждане. Жена ми си отиде безъ да ми каже нито дума повече, а и майка ми е далечъ, много далечъ. . . моитѣ близки нѣма да ме видятъ и азъ нѣма да мога да отнеса образитѣ имъ въ душата си, която скоро ще напусне некадърното ми за животъ тѣло. А какъ искамъ да живѣя, да се отплатя на всички съ моя животъ, Искамъ да живѣя за да послужа на родината си съ умътъ си, съ моята калена въ незгоди и борби душа. Съ пушка не мога служи на никого, ржката ми е слаба вече, тя едва писалката би държала. . .“

.....
.....
Не можахъ да продължа четенето, ржцетѣ ми затрепераха и азъ изпуснахъ лисчетата. Сълзи ме задавиха. Неговиятъ безпомощенъ викъ раздра душата ми. Никога до сега не съмъ чувствувала толкова много скръбъ и желание да ридая. Толкова много болни минаха презъ ржцетѣ ми и сега отеднажъ осѣтихъ, колко много страдатъ тия невинни хора, изпращани като агнецъ на заклание въ грамадната касапница създадена отъ войната.

Ридание разтърси душата ми и азъ бързо избѣ-